

XXV Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

номінація «Література»

«Огонь запеклих не пече»

Дякуйте кожному, що ми можемо бачити сонце!

Роботу виконала:

Яремко Анна-Марія Олегівна

учениця 8 класу

Шоломинської гімназії

Давидівської сільської ради

Керівник:

Деменчук Оксана Радиславівна

вчителька української мови та літератури:

Шоломинської гімназії

Давидівської сільської ради

«Огонь запеклих не пече»

Дякуйте кожному, що ми можемо бачити сонце!

Зміст

Вступ

«Огонь запеклих не пече»

Висновки

Вступ.

Війна... Слово котре, складається лише з п'яти літер, а який глибокий має зміст. Що воно за собою несе? Чесно, до 24 лютого 2022 року я дуже рідко замислювалась над цим питанням. До цього часу мені здавалося, що війна від нас дуже далеко і я ніколи б собі навіть не могла уявити, що у XXI столітті увесь цивілізований світ буде, на жаль, лише глибоко стурбований з того, що відбувається в Україні. А що в нас відбувається? Нас знищують, стирають з лиця землі, наша земля захлинається слізьми, тоне в крові та стогне від болю, але, незважаючи на все, український народ бореться за життя зі світовим злом, бореться і обов'язково переможе, бо в боротьбі народжується Нація, і Перемога України стане початком розквіту нашої держави та кінцем для росії.

«Огонь запеклих не пече»

Мене звати Анна-Марія, я українка, і цим пишаюся. Я одна з тисяч дітей, в котрих росія забрала дитинство, радість, спокій, але не змогла забрати віру в майбутнє та надію в Перемогу.

Я навчаюсь у школі, розумію, що рано чи пізно усе це закінчиться і потрібно буде відбудувати нашу державу. Але поки я розповім про цифри, які останнім часом закарбувались у моїй свідомості та вислів «Вогонь запеклих не пече», який, напевно, нікому не підходить так, як сучасним українським військовим – людям, котрі знають за кого і що борються і яка в них мета. Колись я дуже любила математику, любила задачі, а зараз деякі числа наводять на мене лише сум. Напевно, це пов'язано з тим, що я часто переглядаю відео про наших військових і розумію, що, будучи на їхньому місці, є цифри, які б я ніколи не хотіла почути, бо кожна з них несе біль, розпач, втрату...

Число «500» в нумерології – це знак завершеності. Ознака, що життя зміниться, стане цікавішим. Але, на жаль, у звичайному житті. А на війні «500-ий» має зовсім інше значення – це означає, що людина вважається безвісти зниклою.

Саме таке значення «зниклий безвісти за особливих обставин» застосовують до наших захисників, котрі при виконанні бойового завдання не повернулися назад на позицію.

А що може насправді означати «безвісти зниклий» - це хлопці, котрі, можливо, ніколи не повернуться додому, а назавжди залишаться лежати на землях Східної України, захищаючи наш спокій, віддавши найцінніше – життя.

Це хлопці, які лежать у братських могилах без жодного напису, про них знають лише ті, котрі поспіхом їх поховали, зробивши відмітку в геолокаторі, відступаючи в темну ніч без світла, бо знали, що будь-який лишній рух видасть їх і загиблих стане набагато більше. Вони мають надію, що ми відвоюємо втрачену територію і їхні побратими героями повернуться додому, знайшовши вічний спокій на кладовищі поруч з рідними або серед Героїв України.

Це хлопці, котрі тісно, наче риба, лежать в рефрежераторі, очікуючи на обмін тілами загиблих військових між двома воюючими державами. Їм пощастило, бо їх тіло збережене, їх не розривають по полю звірі, чутно лише запах, який вітер розносить в усі сторони, його «солод» нагадує про смерть, яка очікує на кожному кроці.

Це хлопці, котрі поховані на кладовищі і на хресті напис: «Тимчасово невідомий Герой України», дата поховання і номер. Чому? Бо довго лежали у морзі, їх ніхто не впізнав, а в декого і не було що впізнавати, залишились лише останки, біологічний матеріал не співпав з жодною ДНК-експертизою. Але надія, що їх імена не будуть забуті є завжди, бо кожного героя російсько-української війни чекають вдома.

Це хлопці, котрі виконали завдання, але їх накрила ворожа арта, вони лежать на окупованій території, їх бачить наш БпЛА, за якими було вислано евакуаційну групу, але, на жаль, вони також загинули. І жодного тіла не вдалося повернути. Лише Бог знає, доки вони будуть вважатись «зниклими безвісти за особливих обставин».

Це останки, котрі лежать на окупованій території вже протягом кількох років, і їх під пострілами забирають в чорних кульках та рюкзаках волонтери, бо кожен з наших захисників заслуговує бути похованим як Герой і мати власний клаптик землі за свободу якої він загинув.

Це безкінечна молитва матері, дружини, дитини, яка шукає та чекає вдома свою дитину, чоловіка, батька і в глибині душі має надію, що все буде добре.

Це хлопці, котрі потрапили в оточення, або в них закінчилось бк і взяті в полон. Полон ... слово, від якого холодне кров, воно несе страх невідомості. Полон – це боротьба за виживання, але потрібно не лише залишитись живим, а ще не втратити свою особистість та людяність. Чому? Чи знаєте, що роблять з нашими хлопцями та дівчатами в полоні? Я розповім зі слів полонених.

Точної цифри полонених, які перебувають на території росії немає. З їхніх слів: «Якщо ти здаєшся в полон першим або останнім тебе можуть розстріляти». Далі побої, допити з фізичним насиллям, перебування у підвалі та ямі з мішком

на голові, далі поїздка у переповненій вантажівці із зав'язаними очима та руками, без їжі та води. Хлопців та дівчат везуть в місця постійного перебування.

Спочатку прийомка, полонених чекає коридор, на якому в шеренгу вистроєно російських військових, які тримають в руках кийки, бейсбольні бити, арматуру, електрошокери. Як тільки ти починаєш йти, тебе нещадно б'ють по всьому тілу, незалежно від віку, статі чи стану здоров'я.

Після цього у всіх військових, які потрапили в полон, беруть відбитки пальців і їх фотографують. Далі забирають особисті речі, видають тюремну робу, за яку ти маєш розписатися, якщо не вмієш, то тебе далі б'ють і ти врешті розписуєшся власною кров'ю.

Умови утримання: камера 3 на 6 метрів, як правило, з вибитою шибкою (навіть взимку), яка розрахована на 10 осіб, а в ній перебуває 24 людини, розмовляти між собою заборонено. Ти завжди стоїш, бо сидіти можна лише коли їси.

Правила для військовополонених в усіх установах, де їх утримують, однакові. Підйом - о 6 ранку, далі гімн росії. Двічі на день у камерах влаштовують перевірки на наявність заборонених предметів, якщо є зальот, то вони співають гімн безперестанку зранку до вечора. Засобів особистої гігієни часто немає. Тому були випадки зараження гепатитом та туберкульозом. Миються у холодній воді. Є душ, поки йдеш до нього маєш кричати німецькі кричалки, бо ти «фашист», поки ти роздягаєшся - тебе б'ють, ти впав, бо слизька плитка - тебе далі б'ють, ти можеш навіть не помитися, добре, що живий. Ти не можеш ходити, бо сильно б'ють по ногах. Рани такі, що гниють.

Далі допити та звинувачення в злочинах, які ти не робив. Допити супроводжуються тортурами по 1-2 годині, постійним криком та проханням про допомогу. Що роблять кати? Безіменними пальцями видавлюють очі, зуби розхитують або виривають пласкогубцями, металевою лінійкою б'ють по руках, розбиваючи фаланги пальців, 100-200 разів б'ють дерев'яною ложкою по голові, садять на розтяжку з мішком на голові та паралельно б'ють електрошокером по усіх частинах тіла поки він не розрядиться, топлять у воді, кидають ганчірку на

обличчя і заливають водою, забивають дерев'яні кийки між ребра, найгірше «тапiк» - до пальців, сосків, язика або інших частин тіла приєднують дві клєми, прикручують ручку і вмикають струм, ти відчуваєш такий біль, що можна дертися по стінах, достатньо декілька секунд, щоб відключити людину. Ти починаєш задихатися, вони приводять тебе до тями. І так повторюється кілька разів по колу. Тебе б'ють рано, в обід та вечір, не дають їсти, але заставляють виконувати фізичні вправи: віджимання, біг, присідання. Буває сексуальне насильство.

Якщо полонений має травми або серйозні хронічні хвороби, зазвичай він не отримує медичної допомоги, лише побої.

Харчування: на прийом їжі 2-3 хвилини, страви надзвичайно гарячі, тому ти весь час маєш обпечений рот. В полоні ти постійно голодний. Тому їли туалетний папір, щурів, мишей, черв'яків, слимаків, усе, що можна з'їсти. Єдине, що допомагало зберігати бодай якусь енергію - хліб. Часто, якщо комусь попадався більший шматок хліба, то в людей спрацьовував звірський інстинкт, починалась бійка за їжу. Треба щось роботи, щоб їсти. Нічого не робиш, їсти не дають.

Ще треба мати чим їсти, зуби тобі також можуть наживо повністю спилати до ясен, бо комусь не сподобалась твоя усмішка.

Буває, що хлопців забивають до смерті, відбиваючи нирки, печінку, не розраховують силу, з якою б'ють.

Прогулянка: в руках віник зі смітьяркою, ти в зігнутому положенні, голову підняти не можна, у дворику повсюди охорона, яка тримає кийки, щоб тебе бити або собаку, щоб на тебе цькувати і ти повинен прибрати після себе територію та швидко повернутись до камери, якщо не встигаєш або падаєш - тебе б'ють усі, але найгірше, що спускають собак, які кусають та не дають підвестись.

За кілька днів навіть сильний духом починає думати про суїцид, бо розуміє, що довго не витримає. Найчастіше хлопці ріжуть вени або вішаються, якщо поруч немає людини, яка морально підтримає і підбадьорить. Ось що означає російський полон, про нього важко розповідати, а якою сильною

людиною потрібно бути, щоб усе це пережити і не зламатись ... Тому наші воїни завжди мають гранату для себе, бо смерть краще ніж полон.

Число «300» символізує перемогу доброї душі над силами зла і перемогу Бога над сатаною. На війні число 300 має зовсім інше значення там кажуть: «300-тий легкий середній або важкий». Це означає, що захисник чи захисниця отримали поранення легке середнє або важке.

Часто 300-тий - це захисник, якого везуть в стабілізаційний пункт з мізерною надією на життя, це хлопець, який втратив кінцівки, з яким говорить парамедик про що завгодно, лиш би він не відключився, бо він втратив багато крові і через фантомні болі до кінця не усвідомлює, що з ним відбувається.

Це хлопці, з котрими ти ще декілька хвилин тому міг пити каву та через обстріл вони отримали майже однакові поранення і перед тобою стоїть вибір, кому першому надати допомогу, бо порошку Celox вистарчить лише на одного.

Це хлопці, котрі отримали численні поранення, але до відключення свідомості змогли вийти на зв'язок та дочекались на евакуацію.

Це піхота, котру взимку намагаються вбити усі, навіть погода, часто вони отримують обмороження кінцівок навіть цього не усвідомлюючи.

Це «боги війни», які мають лічені хвилини, щоб згорнутися і змінити локацію до прильоту «відповіді», і найголовніше прикрити піхоту. Часто вони працюють в режимі на виснаження з мікроконтузіями, бо головне виконати завдання за будь-яку ціну.

Це хлопці на інвалідних візках, які втратили кінцівки, віддали державі здоров'я і, на жаль, втратили бажання жити, бо в багатьох випадках у такому стані вони не потрібні, здавалось, найріднішим людям.

Це хлопці, котрі виконали роботу, але були виявлені російською розвідкою та обстріляні з усього, з чого тільки можна. Вони, так і не дочекавшись підкріплення та першої медичної допомоги, померли на полі бою.

Це хлопці, котрі, отримавши кулю навиліт під обстрілами, несуть 2 км. свого напівживого побратима, бо він став їхньою другою сім'єю.

Це поранений воїн, котрий несе 1 км. на плечах свого вбитого рідного брата і врешті закопує його в лісопосадці, бо розуміє, якщо не залишить його, то не дійде сам і затримає всю групу.

Це поранений син, котрий несе на плечах свого напівживого батька через посадки, а через поле паралельно йдуть москалі, він закриває йому рота, щоб не було чути зойку, бо розуміє, що якщо засічуть, то не пощадять нікого і вони назавжди залишаться на окупованій території.

Це воїни з перебитими кінцівками, котрі переповзли через мінне поле, несучи на собі своїх непритомних побратимів, жага до життя, віра в Бога та молитва дає над силу та віру, що все можна подолати.

Це демобілізований військовий, якого постійно мучить нестерпний біль через те, що усе тіло в осколках і вони мігрують та мусять вийти самотійно, його рани не заживають, проте він живе надією, що в скорому часі зможе повернутись у стрій.

Це захисник в стабілізаційному пункті, в якого говорять тільки очі і до останнього подиху він тримає в своїй долоні дитячу іграшку, і коли його тіло видихнуло і вона падає на землю, то ніхто з медиків не наважується її викинути хоч вона вся в крові, бо немає нічого ціннішого ніж пам'ять.

Це хлопець без двох кінцівок, котрий пройшов реабілітацію та повернувся командувати своєю ротою, бо вони замінили йому сім'ю, натомість його сусід втік з України, прихопивши гроші, які однокласники збирали на евакуаційний автомобіль. На жаль, така реальність.

Число «200» - ангельське число, число любові і єдності. А на війні воно має зовсім інше значення.

200-тий - це захисник чи захисниця, які приєдналися до небесного царства, це ті, кого ніколи не вдасться евакуювати, це вбиті чи закатовані, це хрипіння - звук, який ніби відбирає життя пораненого, який неможливо забути, це юні хлопці та дівчата, котрі прощаються з рідними перед завданням, бо знають, що зможуть його виконати лише ціною власного життя, але все одно свідомо виконують наказ розуміючи, що вони смертники, це невимовний біль

парамедика, котрій довелось залишити того, хто не вижив заради того, в кого ще є шанс, вона так старалася, добу борючись за життя, але їй не вдалося врятувати побратимів, це шматки тіл, які ще вчора мали імена, це «Евак», котрий назавжди залишиться в східних степах разом з екіпажем, це кров, яку можна змити з рук, але не з пам'яті. Це зруйновані плани та надії, це недолюблені жінки та діти, це горем вбиті батьки та вдови, це тисячі сиріт, це ненароджені цілі покоління, це втрачена територія, вкрита останками загиблих, це зруйновані вщент будинки, котрі стали могилою для військових та цивільних, це знищена військова техніка з екіпажем всередині, це дрон, який несе смерть, це каб, який потрапив у цивільну інфраструктуру, залишивши після попадання лише велику вирву і жодного сліду життя, це переповнений морг, це дикий крик на кладовищі, це труна, до котрої боїться підійти мати, бо в глибині душі вірить, що в ній не її дитина, це кладовища в кожному українському місті та селі, де майорять прапори, ніби перешіптуються між собою, це вкрадене життя, дитинство, щастя, доля, душевний біль, котрий ніколи не затихне, це війна, за яку немає прощення.

Та попри все, наші захисники та захисниці щодня боронять нашу землю, своєю самопожертвою вони показують «Огонь запеклих не пече».

Висновок

2025 рік, масштабна повітряна тривога, ніхто не ховається, бо кожен втратив страх. Лише сусід, котрий переїхав з окупованої території поспіхом з сім'єю йде у підвал, він завжди каже: «Що сьогодні немає безпечного місця в Україні, прилетіти може будь-куди, росія не вибирає кого вбивати». Відкриваю стрічку новин, Львів прощається з сімома новітніми героями України, мене

огортає сум. Далі я згадую Миколу Шота, якого бачила під час прогулянки Львовом, він для мене як символ незламності українського духу, якщо хтось ніє, що все пропало ставлю його в приклад, що немає нічого неможливого, головне мати ціль і все вийде, сусіда, котрий більше двох років вважається безвісти зниклим, батька свого друга Романа. Вже минув рік, а вони й досі точно не знають чи він у полоні чи загинув. Згадую хлопця, котрий втратив ноги на війні, а сусіди не дозволяють ставити пандус при вході в під'їзд, бо то заважає їхньому комфорту, мимоволі задумуюсь, що забула як називався наймолодший герой з нашого села.

Наближаються зимові свята, але в повітрі не витає дух Різдва, а лише сум. Після масштабного обстрілу знову загинули мирні люди, серед загиблих є діти. Тому не живіть минулим, бо його нема, не живіть майбутнім, бо його може не бути, живіть сьогоднішнім, цінуйте кожну мить, бо завтра може не настати. Творіть заради майбутнього нашої держави, боріться за її свободу, бо лише в боротьбі народжується - Нація.

Живіть так, щоб своїми вчинками не знецінювати подвигу наших героїв. Пам'ятайте їх! Дякуйте кожному, що ми можемо бачити сонце!

Микола Шот

